

16.2.1931 г. --- Варна

Р. К. С.

Да бъдеш цѣла въ моитѣ ръце
 Азъ искахъ твоята душа да бѣде моя
 Да чувствамъ пулсътъ ти съсъ моитѣ ръце
 И-нужестъ-нужестъ-на-месте-сърце
 Отъ твоето стоманено сърце
 На огнения ритъмъ и покоя
 Азъ мислехъ че ще бѣда запленилъ.
 И ето азъ те зная. Ти си моя!
 Но та- душата ти не е въвъ менъ.

Азъ мислехъ че си живото начало
 На битието, новия подемъ,
 Съсъ който ще живѣемъ и ще мремъ.
 Но твоето сърце е вкаменѣло
 И мисля азъ че бѣдешъ провалена.
 Защото си потиснала всечело
 Сърцето на великата Вселена.

О, какъ
 И-азъ те мразя, мразя те до смъртъ.
 Съсъ своитѣ стоманени ръце
 Обхвама ти човешкото сърце
 И той изгуби въражъ въ своя пхтъ.
 Но все пакъ тя душата се пробужда
 И-вече-мразя-твѣята
 Азъ чувствамъ какъ веригитѣ кѣнтятъ
 И ти ще бѣдешъ сломена и чужда.

Азъ искахъ твоята

Ахъ твойта маска! Немамъ сили самъ...
 Безобразно ^{тъй ловко} криешъ въ нея своя ликъ
 Убийлъ те бихъ и съвестъта за мигъ
 Не би проклела. Ярко - свѣтълъ храмъ
 Ще стане пакъ вселената тогава
 Ще-блжине-нрестъ-животъ
 И като пратеникъ остана цешъ за срамъ
 На кървави войни на гибелъ и забрава.

